Чоловік, котрий повідав мені всю цю історію, забажав залишитися невідомим.

— Моє прізвище все одне вам нічого не скаже — Петренко я, наприклад, чи Іваненко — а ось я з того матиму зайвий клопіт. А його в мене й так вже предосить. Тому називайте мене… ну, хоча б мисливцем за майбутнім, — він посміхнувся, але посмішка була невеселою, а очі — сумними. — Колись я любив себе так величати і був надзвичайно гордий, що володію феноменальними здібностями. Таке значення мені тоді здавалось більш оригінальним, аніж, скажімо, старі терміни: ясновидець, ворожбит, чаклун, шаман, вістун, пророк тощо. Як і наукове визначення цього феномену: інсайт — пряме знання, дистанційне сприйняття подій та об’єктів, що знаходяться. за межею відомих нам органів почуттів. Але суть, звичайне, не в термінології. Тоді я навіть не підозрював скільки лиха зазнаю з-за свого "полювання". Але — по-порядку.

Мої біди почалися, з того, що якось восени дружині — тепер вже колишній, — приснився дивний сон: буцімто я на дачі викопав велику яму, розривши при цьому майже увесь город. Дружина ще й подивувалася уві сні: нащо я, мовляв, копаю яму, коли по весні ми на цьому місці будемо садити картоплю?.. Якби хтось інший, чужий, рив яму, сон можна було б витлумачити в переносному значенні: хтось — або коли це було видно зі сну, такий-то — шкодить там. Як кажуть, підкопується під нас. Але рив яму у вісні я сам, а сам собі шкодити я, звичайно ж, не міг.

Приснилося це, повторюю, в середу, а в п’ятниці увечері ми вже були на дачі. В суботу наша сусідка проріджуючи троянди, несподівано запропонувала нам декілька корінців — шкода їй було викидати квіти. Троянди — та й ще чайної — у нас не було і ми охоче взяли запропоновані корінці. Вирішили їх посадити біля паркану. Копаючи ямки, я несподівано виявив пісок. Він тягнувся під чорноземом неширокою смугою товщиною сантиметрів з п’ятнадцять. Треба сказати,

що мені тоді був дуже потрібний пісок — відер з десять— двадцять. Для цементних робіт. Розкопавши ямку ширше, виявив, що язик піску тягнеться у бік нашого городу, де я був повним господарем і міг робити що завгодно. Не вагаючись, заходився знімати верхній шар чорнозему і вибирати у відро пісок та носити його до хати. Так, рухаючись в напряму, куди тягнувся язик піску, я невдовзі розрив майже увесь город, вибравши біля тридцяти відер доконче потрібного мені піску. Як виявилось згодом, пісок цей до початку будівництва нашого садового кооперативу навозили дня вирівнювання вилиці.

Коли дружина побачила мою роботу, подивувалася:

— Якраз на цьому місці ти в моєму сні й копав яму, розривши точно так увесь город.

Вибравши пісок, я повернув на, старе місце чорнозем і задумався, що ж це виходить? Ні дружина, ні я, ні хто інший не міг знати в середу, що в суботу, копаючи ямки для кількох корінців троянд (цього я теж не планував робити, як взагалі не міг звати, що сусідка подарує мені корінці троянд), наткнуся на пісок і, вибираючи його, розрию город. І ось цей розритий в суботу город, дружина побачить уві сні на три дні раніше. Тобто, побачить в середу уві сні те, чого ні в середу, ні в четвер, ні в п’ятницю, ні навіть в суботу зранку не було і бути не могло. Себто, дружина прийняла інформацію про майбутню подію. А це — хоч не хоч, а чистої води фантастика. То хто ж у середу знав те, що я тільки буду робити в суботу? Хто цей "хтось", якому відомо те, що ще тільки відбудеться в майбутньому? А, може, ніхто й не показував дружині уві сні як я в майбутньому копатиму яму на городі? Для чого? Та й подія надто дріб’язкова, буденна, щоб її нарочито показувати, міркував я згодом. Можливо дружина просто випадково наткнулася уві сні на інформацію з майбутнього!

Звідтоді я почав цікавитись спеціальною літературою на тему, що мене так зацікавила.

Виявляється, крім нашої дійсності існує ще й якась незвичайна субстанція, обережно названа реальністю вищого класу. Буцімто у ній, як у своєрідному надкомп’ютері Всесвіту зберігається все, що існувало: минуле, теперішнє і те, що ще тільки з’явиться — майбутнє. Це явище можна ще назвати інформаційним полем, або — полем високого рівня. В тих невідомих нам полях іншої реальності не існує таких понять, як час і простір. Всі події минулого, теперішнього і майбутнього знаходяться там ніби в одному понятті "зараз", "в цю мить", себто вони не діляться часом. І та реальність вищого плану, у якій зберігається інформація про минуле, теперішнє і майбутнє — пронизує наш світ і водночас вона знаходиться мовби поза простором і часом. Ось у таких зонах події, що колись відбувалися, відбуваються зараз чи ті, що відбудуться тільки завтра — сприймаються, як такі, що існують одночасно… Така реальність вищого плану. І вона існує незалежно від того, можемо ми її збагнути чи ні. Очевидно ясновидці та інші віщуни, ті, кого ми називаємо шаманами, ворожбитами, чарівниками тощо якось можуть — змінюючи стан своєї свідомості, наприклад, впадаючи в транс, — своєю зміненою свідомостю проникати в зони вищої реальності і бачити там одночасно те, що буде, що є і що тільки ще відбудеться. Останнє й подається, як пророцтво. Хоча насправді воно вже відбулося, звершилося. Ось чому такі пророцтва завжди безпомилкові і завжди збуваються, вселяючи в нас заледве чи не містичний жах.

Можна також одержувати інформацію і за допомогою сну. Але чому лише вряди-годи сни бувають віщими, пророчими, чому так рідко несуть вони нам інформацію з майбутнього? Один з дослідників цього питання пожалкував, що "судячи з усього до нас доходить лише мала частина інформації, що приходить з майбутнього дорогами сну". За спостереженням спеціалістів в середньому ми пам’ятаємо лише один сон із ста, що їх бачимо. І це при тому, що з майбутнього йде суцільний, безперервний потік інформації — власне, ріка інформації. Щоправда, ця інформація часто доходить до нас у вигляді символів, образів, загадкових знаків, які ще треба розшифрувати, себто тлумачити сон. Але як навчитися керувати сном, замовляти його на певні теми тощо? Цим умінням добре володіють шамани. Прийде до нього людина,

попрохає дізнатися якою буде та чи інша подія. Шаман, прийнявши замовлення, викликає в себе сон на задану тему і потім вранці розкаже замовнику сну, все, що віщували сновидіння.

Спробував і я собі замовляти сон на задану тему — нічого не виходило. Шаман, очевидно, впадає в транс, чи якось інакше змінює свою свідомість, ось йому й сниться те, що він хотів би бачити, іноді, щоправда, і мені з’являвся сон на задану тему, але дуже і дуже рідко і лише тоді, як я надто хвилювався. Але спробуй штучно викликати в себе емоції! Для цього треба, щоб подія тебе справді хвилювала, щоб ти її чекав з нетерпінням, навіть з острахом. Можливо, з неспокоєм, покладаючи на неї великі сподіванки…

Згодом я став міркувати: а що таке сон? Це стан людини, коли її свідомість перебуває в особливому вигляді, простіше кажучи, свідомість просто відключається від усього звичайного, зовнішні психологічні подразники на людину майже не діють і лише тоді — з відключеною свідомістю — людина може сприйняти інформацію з майбутнього.

І я подумав: а чи не спробувати мені навчитися відключати свідомість?

Себто змінювати її, адже вийти на інформацію з майбутнього може не людина, а лише її змінена свідомість.

І я почав посилено тренуватися. Треба вам сказати, що працював я тоді оператором (де саме — не суть важливо), а тому вміння відключатися від усього стороннього і зосереджуватися на чомусь одному я вже мав. Але довелося потренуватися кілька місяців, перш, ніж з’явилися наслідки — я навчився від усього відключатися. Навіть від самого себе. Моя свідомість в такі хвилини завмирала на "нулі". Простіше, я був по суті живим трупом. В такі хвилини до мене ніхто не міг догукатись, ніхто не міг увійти зі мною в контакт — на жодний із подразників цього світу я під час відключення не реагував. У цьому світі

було лише моє тіло — мене у ньому, моєї свідомості — не було. І хоч я не спав, але навколишній світ до мене вже не доходив, бо мій мозок в такі хвилини не функціонував. Я повністю втрачав контакт з дійсністю, що мене оточувала і входив в контакт з тим, що називається реальністю вищого класу. Іноді мені здавалось, що я зазирав за завісу нашого часу і простору, проникав до того інформаційного поля, чи поля високого рівня, де, як у надкомп’ютері Всесвіту і зберігається вся інформація про минуле, теперішнє і майбутнє, те, що в реальному житті тільки-но буде, а ТАМ уже є. Я бачив який чорний туман, густо помережений золотими крапками чи іскорками, що там і тут спалахували й гасли. Ніякого видимого зв’язку між ними не було, як не відчувався час чи простір. Було тільки відчуття, що простір все знає. І ось, коли моя змінена свідомість піднімалася до рівня цього чорного туману із золотими іскорками, я подумки запитував… Про те, про що хотів дізнатися. І відразу ж отримував відповідь: трапиться те й те. Ніхто мені цього не говорив, не показував, я ніби в одну мить про все дізнавався — буде те й те. І те й те справді відбувалося і тому у своїх "віщуваннях" я ніколи не помилявся. Наприклад, одна, моя співробітниця, добра й симпатична жінка, але в особистому житті глибоко нещаслива, років сорока, розведена, всім уже добре набридла в скаргах на свою самотність.

Під час одного із сеансів зв’язку з майбутнім, я поцікавився: чи вийде вона заміж? Якщо так, то — коли? За кого? Відповідь з’явилась відразу ж: вийде через два місяці за удівця з дитиною, буде з ним щаслива. Я сказав Ніні Михайлівні (в присутності інших співробітників): ви через два місяці вийдете заміж за удівця з дитиною і будете з ним щаслива. Ніхто моїм словам тоді я повірив. Та й знайомого удівця у Ніни Михайлівни тоді не було. Але черев тиждень вона, будучи у відрядженні, познайомилась з чоловіком, він був удівцем і мав дочку, а ще через місяць з чимось вийшла за нього заміж…

Іноді ж, вступаючи в контакт з інформаційним полем, я бачив не чорний туман із золотистими іскорками, а окремі реальні картини. Вони й показували те, що мене цікавило, про що я хотів дізнатися. Я бачив ті картинки чітко і ясно, вони пливли одна за одною перед моїм внутрішнім

зором, як кадри уповільненої кінозйомки. В них і діяла та людина, майбутнє якої я хотів дізнатися, чи вже відбувалася та подія, що мене цікавила. Іноді мене аж острах брав від того, що я міг контактувати з недосяжною для інших реальністю вищого плану і бачив те, що ще тільки-но відбудеться в моєму світі.

Ось тоді я й придумав для себе термін "мисливець за майбутнім" і дуже з того пишався, відчуваючи себе унікальним чоловіком, феноменом і взагалі — віщуном. Від дружини я старанно втаємничував свою незвичайну здібність, — інтуїтивно відчуваючи, що до пори, до часу не треба говорити їй про це. Контактами з майбутнім я займався пізно увечері, іноді й вночі. Дружина вже або спала, або дивилася черговий фільм з опівнічної передачі "Нічний кінозал", я йшов у другу кімнату, брав книгу, сідав у крісло і вдавав, що читаю. Тримаючи в руках книгу, я зосереджувався і відключався від цього світу. Дружина іноді дивувалася: "Як це ти можеш так зачитатися, що до тебе й не догукаєшся?.. І що ти таке цікаве читаєш?" До мене й справді, коли я відключав свідомість, догукатися було неможливо, адже в цьому світі залишалося тільки моє тіло, свідомість же мандрувала в іншому вимірі. Всі мої відчуття були поза нашим часом, я з нього ніби випадав полюючи за майбутнім. Здебільшого я цікавився, а що відбудеться в нашому місті завтра, через три-п’ять днів? І то було жахливе видовисько, для дуже й дуже міцних нервів.

За тиждень в нашому місті відбувалося п’ять-сім убивств і я майже всі бачив заздалегідь, коли ще завтрашні жертви були живими і не підозрювали, що їх чекає через день-два. Бачив, як. за допомогою ножів вирішувалися конфлікти — як у темних під’їздах чи на велелюдних вулицях, так в яскраво освітлених квартирах під час застілля, чи в ресторанних залах. Бачив ту зброю — саморобні й заводські пістолети й рушниці, що стрілятимуть через кілька днів, бачив, як оббирали квартири, магазини, бази чи запізнілих прохожих на вулицях. Особливо тяжкими були видовиська дорожньо-транспортних пригод, що ще тільки-но мали статися, але які вже в майбут— ньому звершились, пожежі, що тільки-но ще завтра спалахнуть, нещасливі випадки тощо.

Сотні й сотні злочинів скоювалися протягом тижня в нашому місті й області. Гірке то було бачення майбутнього, тяжко було знати, що, наприклад, через два-три дні на такій-то вулиці вріжуться одна в одну дві машини і троє людей — ще сьогодні живих — завтра підуть з цього світу.

Я довго вагався, перш, ніж розповісти кому-небудь із знайомих про свої видіння, ще і ще їх перевіряв, уточнював. Чи справді там-то й там, де я бачив аварію, вона й справді станеться через день чи два? Інформація з майбутнього була точною. І тоді зважившись, я почав застерігати міліцію (щоправда, по телефону), що там-то й там-то завтра відбудуться аварії чи тяжкі злочини. Спершу міліція від мене просто відмахувалась, як від дивака, котрий їм морочив голови. Деякі чергові, коли я звертався в міліцію, радили мені зв’язатися з лікарем-неврологом чи з районним психіатром. А чемні й вихована (серед міліції є і такі) делікатно цікавились, як це, мовляв, сьогодні можна знати те, до відбудеться лише завтра? Мої пояснення, що я можу сприймати (і сприймаю) інформацію з іншої реальності, себто з майбутнього, вважали маячнею. Як і мої докази, що кожна подія, котра ще тільки-но відбуваються в нашому світі, насправді в іншій, вищій реальності же відбулася. "Ми не займаємося снами рябої кобили — це прерогатива психіатрів", — казали мені й кидали трубку. Це зараз, в наші дні, коли всюди тільки й говорять та пишуть про НЛО, полтергейсти, ясновидців, екстрасенсів, коли ті екстрасенсі гастролюють по містах і за великі гроші збирають десятки тисяч людей на сеанси вигнання бісів чи знімання зурочення, так ось це сьогодні міліція справді само запрошує екстрасенсів та ясновидців, щоб ті допомогли їм розплутати якусь справу чи знайти зниклу людину або її труп (і екстрасенси успішно розплутують і знаходять те, що ніхто не може знайти), а десять-п’ятнадцять років тому, про це й мови не могло бути. На всі мої прохання прислухатись до мого пророцтва, відповідь була одна й та ж: містика. Згодом, коли вони почали переконуватися, що мої передбачення аварій та інших дорожньо-транспортних пригод збуваються, мною наче зацікавились. Принаймні, мої застереження почали сприймати серйозна. Але це мало що допомагала — не посадиш

же в кожну машину по міліціонеру, щоб він слідкував як водій дотримується правил дорожнього руху. І тому від мене знову почали відмахуватись. Правда, іноді обережно випитували як мене звати-величати і де я живу? З обережності — щоб мене бува не запроторили до психлікарні — я відразу ж кидав трубку — дзвонив я тільки з вуличних автоматів. І тому вже рідше дивився, що завтра чи після завтра станеться в нашому місті — мене вже самого лякали ті безконечні аварії, вищання гальм, удари, скрегіт металу, крики, кров, поножовщина, бійки, крадіжки… Іноді я просто боявся підключатися до вищої реальності, щоб не бачити оті жахи. Я став вразливим, нервовим, після кожного сеансу зв’язку майже не спав, бо досить було лише склепити повіки, як мене переслідували криваві видовиська… завтрашніх аварій в нашому місті.

Чим би все це скінчалося — не знаю, якби не трапився ось випадок такий. Якось мені подзвонив давній знайомий — назву його Іваном і запросив мене з дружиною до нього на вечірку: "Посидимо, поговоримо, позгадуємо…" Івана я добре знав, разом колись навчалися в університеті, жили в одній о кімнаті гуртожитку. Але звідтоді, як він став великою цяцею, чималим цабе в обкомі правлячої тоді партії, бачились ми все рідше й рідше. Іван успішно робив кар’єру, долаючи одну сходинку за іншою. У нього вже був просторий персональний кабінет, секретарка, заступники, машина і на прийом до нього потрапите було ой як не просто. Навіть нам, колишнім його однокурсникам. Навіть по телефону поговорити і то не завжди вдавалося. Казали, що він остерігається своїх однокурсників, аби ті не прохали у нього того, що їм треба було — він бо, повторюю, був при владі і міг — коли б схотів — допомагати будь-чим і будь— коли. Але допомагати своїм колишнім однокурсникам він якраз не хотів. І не мав бажання. Бо вертівся в інших сферах, куди нам, простим смертним було зась. У тих вищих сферах у нього були свої друзі, такі ж, як і він — високопоставлені, при владі. Вистачало там й підлабузників — то для чого йому були потрібні ми, колишні друзі його бідної студентської юності.

І ось раптом він сам мені подзвонив. Згадав, каже, наше студентське братство, розчулився, захотілося зустрітися, погомоніти, чарчину доброго коняку випити, позгадувати-помріяти… Тим більше, каже, може скоро й не побачимося — "Мене збираються перекинути в столицю!". Так й казав — не без хвастощів, звичайно, — перекинути… Я ще раніше чув, що його буцімто готують на якусь відповідальну посаду в Києві, заледве чи не в уряді. І мене хотілось вразити приятеля — власне, вже колишнього — точною датою його переїзду до Києва на нову посаду.

Взяв я того вечора фотокартку (збереглася ще з студентський літ) і, дивлячись на неї, зосередився, відключив свідомість. І ледве почався мій контакт з вищою реальністю. ледве пішли картинки, себто інформація з майбутнього, як я побачив Івана на лікарняному ліжку із забинтованою головою — він лежав в реанімації і помирав. Помирав (це я відчув всім своїм єством) хоч навколо нього товпились люди в білих халатах. І зрозумів, що ніякого переїзду до Києва в Івана вже не буде ніколи. А на стіні реанімаційної висів відривний календар і я побачив на ньому дату — судячи по ній лихо з Іваном мало трапитися через два дні…

Коли я поїхав з дружиною до свого колишнього друга, він, повний сил, здоров’я і снаги, дебелий, червонощокий, свіжий — кров з молоком, що може такому загрожувати? — зустрів мене гамірно й привітливо. Щоправда, на мій стан він все ж таки звернув увагу: "Що з тобою? — поцікавився. — Ти надто блідий… Тобі погано? Пити хоч зможеш, бо в мене французький коньячок, вдруге такий не швидко тобі трапиться…"

Я відповів, що особисто зі мною нічого не трапилось, можу й випити, а ось його чекає… деяка (не хотів його передчасно лякати) неприємність. Може, навіть і небезпечна. А тому радив би йому поберегтися в наступні два дні. Дуже поберегтися, бо за даними…

— Планет? Чи якоїсь планети? — перепитав він мене насмішкувато. — Чому це моя скромна особа враз стала такою значною, що, навіть, планети визначають мій подальший шлях? — По хвилині порадив: — Кинь вдавати з себе астролога. Я й сам читаю гороскопи, непальські та

інші, їх тепер всі газети друкують. І скажу відверто: маячня. Дуристика. Ловкі аферисти нас просто розігрують. А неприємність, про яку ти застеріг, у мене така: через три дня я тю-тю-тю-у-у!.. — Їду до Києва. Приміряти нове крісло в уряді республіки. Тобі цього досить? Дай боже іншим такі… неприємності. Але годі про це, прошу до столу…

Смакували французький коньяк, гомоніли, згадували студентські літа. Сміялися. Щоправда, сміявся здебільшого господар — гучно, розкотисто. І хвастався своїми успіхами, А я вже знав, що майбутнього в нього немає. Коли наші жінки пішли на кухню готувати каву, я знову почав його застерігати, бути обережним. Особливо в наступні два дні.

— Тебе чекають дуже сумні неприємності.

— Та що ти закаркав, як ворон: неприємності, неприємності?!. — спалахнув Іван. — Я тебе що — для цього запрошував? Щоб ти мені настрій псував, доморощений астролог, пророк і хто там ще? Теж мені… ясновидець! Баба Ванга з Болгарії! — він вже мене ображав, але я на нього не гнівався, як не гнівається на хворого лікар. — Звідтоді, як я народився, в мене були самі лише удачі. Кар’єра йде рівно й спокійно. Через три дні я — заступник міністра, а там… Там, може, і в Москву заберуть. А чого… Я — везучий, щасливий. Як точніше — правильний. Той, який і потрібний сильним світу цього. А ти… ти просто невдаха. До всього ж мені ще й заздриш.

Тоді я апелював до його дружини. Злегка захмелівши від питва й успіхів свого чоловіка, перспективою швидкого переїзду до Києва, вона на мою обережну мову щодо неприємностей, які чекають її чоловіка, тільки смачно зареготала.

— Дай бог вам таких "неприємностей"! Через два-три дні мій Ваня — заступник міністра. Це — для початку. А там… А ви — неприємності. Говорити вам більше нема про що.

Вона була симпатична, просто дуже гарна, але я все ж вирішив її засмутити.

— Через два-три дні вашого чоловіка, а мого колишнього однокурсника чекає тяжке лихо. Можливо і непоправиме, — вперто повторив я. — Не виключена можливість, що загроза нависла над самим його життям. І я прохав би вас, аби ви вплинули на Івана, щоб він поберігся.

І тут вона верескнула:

— Та ви… ви просто… просто п’яний! Чи вирішили накаркати біду. Ми з Ванею вас запросили, а ви… Ви просто заздрите його службовій кар’єрі! На тім і попрощалися. Як я зрозумів — назавжди. В будь-якому випадку Іван більше не запросить мене до себе. Навіть, якщо й незбудеться моє пророцтво. Дружина мені всю дорогу вичитувала мораль:

— Що ти зарядив, як папуга: неприємності, неприємності?! Що може загрожувати сьогоднішньому обкомівському чину і завтрашньому заступнику міністра? У нього вся влада в друзях ходить. Це тобі можуть загрожувати неприємності, тобі, а не таким, як він. Івана вже навіть у пресі називають відомим діячем партії. Та й звідки ти знаєш, що буде завтра? Тримав би язик за зубами — краще б було. З таким типом, як Іван не можна псувати стосунки — тобі ж і гірше буде, а не йому…

Тепер я розумію, що зробив помилку. Не одну, а відразу ж дві. Перша, що я взагалі зайнявся пророкуванням, друга, що віщував людям неприємності. Піфію і давні греки боялися, бояться її й зараз. Адже призвістка небезпечна тим, що вона збувається.

Ось чому люди завжди намагалися уникати — та й зараз намагаються — будь-яких пророцтв. Вони бояться, що досить напророкувати ("накаркати") біду, як вона неодмінно збувається. Бо,

мовляв, віщун не стільки передбачає, як — "наводить" лихо. Воно могло й не трапитись, але досить було віщуну завбачити лихо, як воно й прийшло. Чи прийде. Люди взагалі нервово реагують, коли хтось починає їм говорити, що з ними стануться якісь неприємності. Вірять: якби не говорив, то й не сталося б нічого поганого. Бо вважається: те, що напророчено, збудеться тільки тому, що воно… напророчено, наведено словами віщуна. Взагалі — але це я вже тепер знаю, — існує думка, що майбутнє може бути багатоваріантним, по-науковому кажучи, антиномічним. І якщо один варіант уже названий, та ще вголос, (тобто, існує в чиїйсь свідомості), і можливо цей факт приведе в рух якусь чашу терезів, невідомо як, але впливає на весь наступний хід подій і те, що було провіщено — збудеться.

Тому люди й бояться віщунів, бояться зазирнути туди, де ховається нещастя. У декого складаються враження, що віщун своїми провіщеннями ніби творить майбутнє, бо діє на реальність вольовим імпульсом. І наука підтверджує, що це можливо — безконтактний вольовий вплив окремих осіб на майбутнє.

Адже віщун наче створює в своїй уяві, свідомості і свідомості інших людей якусь картину і після цього та картина починає впливати на реальність нашого світу. Реальність починає змінюватись, налаштовуючись так, як їй і було запропоновано. Ось чому мені не треба було пророкувати Івану неприємності — щоб його дружина не сприйняла їх за "каркання", що власне, й сталося. Люди вірять, що лихо завжди ходить поруч, воно десь таїться і доки його не чіпаєш воно й тебе не чіпає. А назвеш його, воно й почне діяти…

Як я і передбачав (точніше бачив у майбутньому під час свого контакту з інформаційним полем вищої реальності) через два дні з Іваном і трапилось нещастя.

Будучи начальником, Іван, як і всі начальники, ходив у дорогій пижиковій шапці — дуже модній в ті роки. Простим смертним тоді було її не купити…

Грабіжник напав на нього в темному під’їзді, коли Іван, відпустивши особистого шофера, простував до ліфту. (Як потім виявилось, лампочка в під’їзді була того вечора розбита. Не виключено, що сам грабіжник і розбив її, бо до того вона була цілою).

Зірвавши з жертви шапку, грабіжник ще й наніс різкий і сильний удар по голові важким металевим прутом. Через день, незважаючи на вжиті медициною заходи, Іван помер у лікарні. Того самого числа, яке я, під час контакту з майбутнім і бачив на відривному календарі, що висів на стіні палати.

Можливо мені не треба було йти на похорони, але я пішов. Не міг не піти, хоча й розумів, що моя поява може викликати небажану реакцію у вдови загиблого.

Так воно і сталося.

Коли я підійшов до неї, щоб висловити їй своє співчуття, шарахнулась вона од мене, як од прокаженого і знетямлено закричала:

— Ось він!.. Чаклун проклятий! Віщун! Шаман! Це він, він накликав біду на мого Ваню… Позаздрив його новій посаді… Він знав, що буде. Знав, що на Ваню нападуть, але не сказав коли і хто…

Як скінчилися похорони, до мене підійшли два ввічливі і якісь наче стандартні молодики. Вони чемно поцікавилися хто я такий і коли я назвав себе, один з них, нахилившись до мене, щоб не привертати уваги присутніх, тихо, але тверде сказав:

— Ви — арештовані. Йдіть з нами до машини. Тільки без дурниць. Вдавайте, що просто зустріли знайомих…

Допити почалися того ж таки дня.

Після традиційних у таких випадках уточнень — прізвище, ім’я, по-батькові, рік народження, місце проживання, дані паспорту, де працюю і т. д. — почали з головного:

— Ви застерігали покійного що в найближчі дні його чекають значні неприємності? Ви застерігали про це також і дружину покійного? Звідки ви знали, що покійного Ім’ярек чекають неприємності? Та ще за два дні до трагедії?

— Я можу передбачати майбутнє…

— Ви що — шаман?

— Ні. Я всього лише можу вступати в контакт з майбутнім і отримувати від нього інформацію пре то, чого ще сьогодні немає, але що завтра буде.

— Коли так, — сказали мені єхидно, — то що вас чекає сьогодні, завтра, після завтра? В чому вас звинувачено?

Я мовчав.

— То ж бо! — переможно вигукнув слідчий. — Давайте домовимось. Я не спеціаліст з містики та різних снів рябої кобили. Ви знали, що готується замах на життя відповідального товариша. Знали й не повідомили компетентні органи. Чи хоча б органи внутрішніх справ.

Я зрозумів, що їм потрібний винуватець. Справжнього вони не можуть знайти, але згодні на мені врятувати честь мундира. І будь що доведуть, що я один з учасників вбивства відповідального товариша. Знав же я, що його чекає? Знав. Бо застерігав і покійного і його дружину. А якщо знав — учасник злочинної акції.

В камері я відключився, щоб вийти на контакт з майбутнім і подивитися, що мене чекає завтра? І побачив себе за колючим дротом в так званій спецлікарні, що як усі тепер знають, в часи застою були гірше в’язниці.

Я все зрозумів і, відключившись від цього світу, став по-суті живим трупом, Мені встановили діагноз "тимчасове розладнання психічної діяльності" і відправили в спецлікарню.

Звідти я вийшов через п’ять років, коли почалася перебудова і друзі домоглися перегляду моєї справи.

Залишається додати, що дружина покинула мене і через два місяці після того, як я був запроторений до спецлікарні, вдруге вийшла заміж. Кажуть, що з новим чоловіком вона щаслива. У колишній моїй квартирі, куди мені тепер зась!

Мене тимчасово прихистила моя колишня співробітниця Ніна Михайлівна, та, якій я напророчив щасливе заміжжя в сорок років. Вийшовши за удівця, як я їй і віщував, вона всі ці роки жила з ним душа в душу і була мені вдячна. Ніна Михайлівна та її чоловік ставляться до мене, як до свого брата — скривдженого, нещасливого, ображеного долею, але до якого вони зберігають почуття жалю. Живу я за свій кошт, отримую невелику пенсію. Після спецлікарні, де мене безперервно силоміць нашпиговували різними ліками, комісія визнала мене тимчасово нездатним до праці...

Іноді мені стає страшно. Безпричинно наче. Але заспокоївшись і зосередившись, я розумію причину теперішнього страху: а що коли я, заглядаючи у майбутнє, сам і накликав на себе лихо? Хоча... хіба я міг сам на себе "накаркати"? Ні, тут щось не те. Страх — то наслідок жорстоких ін’єкцій в психіатрічці, званій спецлікарнею і мине чимало часу перш, ніж я позбудуся його і повністю видужаю.

Залишається додати, що перед Богом моя совість чиста, перед людьми й законом теж, хоч він мене, безневинного, і покарав. Але тоді такі були часи, тепер вже нічого не зміниш.

Ось тільки перед вдовою Івана я все ще відчуваю якусь провину. Чи щось схоже на неї… Невже вона й досі вірить, що я, позаздривши стрімкій кар’єрі її чоловіка, "накаркав" на них лихо? Я всього лише хотів їх застерегти від того лиха. Хоча змінити що-небудь уже не міг. Та й зараз не можу виправити ні свою долю, ні тим паче, чужу. Те, що вже відбулося в майбутньому, має відбутися і в реальності, і воно відбулося. Всупереч моїм намаганням врятувати Івана.

Що це — фатум? Не знаю.

Але ж недарма сказано ще нашими предками: свою долю і на коні не обскачеш. І ніяка це не містика, як донедавна вважали, і песимізму тут теж немає. Спеціалісти впевнені: майбутнє може впливати на теперішнє через фізичні властивості часу.

І я вирішив розшукати вдову свого колишнього однокурсника, котрому не вистачило всього лише трьох днів, щоб стати заступником міністра республіканського уряду. Для чого? Щоб ще раз спробувати довести їй своє алібі.

Ніна Михайлівна розповіла мені, що вдова після загибелі Івана, вийшла було заміж, але — невдало. Зараз живе самотня, в безнадії. Знайомих сторониться, боїться, що їй будуть висловлювати співчуття, жалітимуть її, а вона надто горда.

А втім, то її клопіт, попри все я надумав з нею зустрітися і поговорити. Щоб не мала на мене зла і не кляла мене все життя. Для мене це мало велике значення, бо коли хто тебе постійно кляне, чи бодай поминає недобрим словом — удачі й добра тобі в цьому світі не

буде. Це ще нашим предкам було відомо. Та й незатишно я почувався, знаючи, що завдав комусь болю.

Але перед тим, як іти до вдови свого студентського товариша, я відключившись, вийшов на контакт з майбутнім, щоб подивитися, а якою ж буде наша зустріч? Чи не завдам я їй ще більшого горя? І те, що я побачив там, у майбутньому, мене страшенно вразило. Виявляється, ми з нею ще будемо… щасливі. Ось це, мабуть, вже фантастика. Хоча в перший мій прихід вона зустріла мене вороже, навіть з ненавистю. Але я попри все буду з нею зустрічатися — така вже моя доля, — зустрічатимуся доти, доки ми не відчуємо, що не можемо одне без одного…

Ось таку інформацію я роздобув під час свого контакту з майбутнім. Але, чесно кажучи, щось не вірю в такий вибір долі. Хоча вір не вір, а в майбутньому це вже відбулося. А коли так, то відбудеться й у реальності. Бо того, що вже сталося в ірреальному світі не перехитрити в реальному і заново подію не переграєш.

Як не міг я тоді — п’ять років тому, — відвести від Івана біду, так і сьогодні вже ніхто не відведе од мене моє щастя, яке за законами вищої реальності має принести мені його удова.

Майбутнє невмолиме і воно неодмінно стане теперішнім. Один з дослідників цього питання, відомий у нашій країні вчений, навіть зафіксував течію часу з майбутнього в теперішнє. Уявляєте? Те, чим я раніше займався, вступаючи в контакт з майбутнім, є не містикою, а фізичними законами лише невідомими нам сьогодні.

"Майбутнє вже втілене, — прочитав я в того вченого. — В якійсь мірі ми отримали докази існування долі, тому, що вона вже є".

Розумієте, все вже є.

ВСЕ ВЖЕ Є.

І є те, що ще тільки завтра буде в нашому житті. І хай доля кожного з нас знаходиться за горизонтом видимого нам світу, за межею відомих нам органів почуттів, але вона є. І в ній уже все записано і сказано — про кожного з нас. І тому я мушу йти до вдови Івана, колишнього відповідального товариша. Бо коли я з його удовою щасливий у вищій реальності, то я буду щасливий з нею і тут. Я не хочу до неї йти, не хочу, хоч і знаю, що піду — наперекір всьому. Так уже визначено моєю долею і моїм щастям.

Все ще в майбутньому, за завісою часу, утаємничене і недосяжне.

Але це сьогодні.

А завтра воно буде поруч зі мною. І хоч я вже став остерігатися власного пророцтва, але я йду до неї...

Я все ж таки будучи мисливцем, полював за своїм майбутнім, без якого ніколи не буде теперішнього, а значить і самого життя.